

JÁTÉK SÖTÉTBEN ÉS FÉNYBEN

Hónapokkal ezelőtt Vikitől hallottam először a kiállításról. Egy belvárosi presszóban futottunk össze egy kis csevelyre. Már nem emlékszem a részletekre. Csak arra, hogy tutira fel volt dobódva. De hát ő már csak ilyen. Még a gimiből ismerem. Osztálytársnők voltunk a felső tagozaton. Minden újdonságtól begerjed. Tele van a lakása haszontalan kütyükkel, örökifjúságot garantáló csodaszerekkel, misztikus lelkigyakorlatokat tartalmazó kézikönyvekkel.

– Ilyenben még nem volt részed, Timi – áradozott lelkesen, s közben olyan szaporán rezgettette a műszempilláit, hogy attól tartottam, a diétás kólájában landolnak, vagy ami még rosszabb, az én kávémban. – Ígérd már meg, hogy megnézed – trillázta búcsúzásakor, és túsarkú cipőjében öntudatosan elbillegett a szemközti áruház irányába, ahol valami promóciós parfümöt reklámoztak éppen, amitől – a szórólap szerint – még a hóemberek is tutira beindulnak.

Néhány hete az újságban is láttam egy cikket erről a „különlegesnek” nevezett kezdeményezésről. Akkor azonban átsiklottam fölötte, mert valami laza állásajánlatra vadásztam éppen. Az ilyesmire nem árt odafigyelni, különben könnyen ráfázhat az ember. Főleg, ha a húszas évei közepén járó szingli csaj, aki után hátrafordulnak a felügyelet nélkül kószáló pasik. Nem tudom, miért képzei a hím munkaadók többsége a jó alakú, közvetlen modorú, divatos cuccokat viselő fiatal nőkről, hogy első szóra ágyba bújnak velük. Féléve, amikor egy külföldi utazásokra szakosodott turisztikai cégnél állásinterjúra jelentkeztem, az irodavezető, egy nyeszlett, korpás hajú fazon kertelés nélkül a tudomásomra hozta, hogy az állásajánlatukban megszbott felsőszintű angol és olasz nyelvtudás mellett szakavatott kézimunkára is számít a részemről. Szóval fokozott figyelemmel böngésztem az apróhirdetéseket, s ha a gyengébb nemnél feltételként szerepel a jó megjelenés, működésbe lép a belső riasztóm, mert szinte biztos, hogy nem csak a szellemi kompetenciáimra tartanak igényt.

Szerencsére pár nappal később találtam munkát. Éppen ideje volt, mert már kezdtem kifogyni a pénzből. Felvettek elárúsítónőnek egy kis belváro-

si könyvesboltba. Bölcsész diplomával ez már tényleg nem semmi a mai világban. Különben nyugis egy hely. Napi nyolc órát ücsörgök a pultnál. S attól sem kell tartanom, hogy a magyar és világirodalom klasszikusai szexuálisan zaklatnának. Jobb munkakört nem is találhattam volna, hogy befejezzem végre a három éve elkezdett doktori disszertációm a neoplatonizmus hatásáról a szépirodalomban.

Ma három hete éppen, hogy fölfedeztem az óriásplakátot. Ott terpeszkedett a metrálóuljáróval szemközti ház tűzfalán. Azóta sem értem, hogy nem láttam meg előbb, pedig naponta elmentem alatta. A fekete alapon figyelmeztetően vibráltak az ezüstsínű betűk: *LÁTHATATLAN KIÁLLÍTÁS. TAPASZTALD MEG TE IS, MILYEN, HA HIRTELEN ELVE-SZÍTENÉD A LÁTÁSODAT.*

Mintha csak akkor jutott volna el az agyamig, hogy igazából miről is van szó. Hirtelen bevillant a nagyapám emléke. A háborúban vakult meg, évtizedekkel azelőtt, hogy én megszülettem volna. Egy, a halántékát érő lövéstől, mindkét szemére. Amint ott feküdt a földön, utoljára a csillagok fényét látta pislákolni valahol az elérhetetlen magasban. Aztán örökre belesüllyedt a feneketlen sötétségbe. Legalábbis így mesélte mindig, amikor az a végzetes éjszaka szoba került. A családi legendárium szerint ő vigyázott rám pici koromban, amikor a szüleim nem voltak otthon. Órák hosszat üldögélt az ágyam mellett az álmomat őrizve, ha pedig ébren voltam, mesét mondott. Szegény nem látta az arcomat soha. Hetedikbe jártam, amikor meghalt, s én megfeledkeztem róla. Mint oly sok mindenről. Talán, mert ez az élet rendje. Vagy mert így kényelmesebb volt nekem. Igen, mindez átfutott rajtam, amint az utcán megtorpanva azokat a belém világitó szavakat bámultam.

A kiállítás a Sétatér melletti utcában volt, mindössze három metrálómásnyira a paneltől, ahol az egyetem elvégzése óta egy garzont bérelek. Másnap szombat volt, nem kellett dolgoznom. Úgy terveztem, reggel elmegyek a kiállításra, s a nap többi részét újplatonistáimmal töltöm a könyvtárban.

Este későn feküdtem le. A szoba éjszakai homályában forgolódva nagyapám elképzelhetetlen sötétségére gondoltam, amelybe másnap ideiglenesen én is elmerülök majd.

Reggel fáradtan ébredtem. Főztem egy méregerős kávét, hogy helyre kattanjak, s az ablak előtt kortyolgatva, a kihalt utcát néztem, a kopár házakat, a láthatár pereméig torlódó piszkos háztetőket. Reménytelenül sivár volt a város. Pedig mennyire pörgősnek és változatosnak találtam, amikor vidékről feljöttem ide tanulni. Lehet, hogy mindig is ilyen volt. Szürke és

unalmas, csak az álmaimtól nem láttam a valóságot. Lehet, hogy én is ilyen lettem, amint az álmok sorra kikoptak belőlem. Közben eleredt az eső. A vízcseppek kusza vonalakat rajzoltak az üveglapra. A házak lassan feloldódtak a szétfolyó homályban.

Kávézás után letusoltam, s az előszoba földig érő tükrében aprólékosan fölleltároztam magam. Sehol egy zsírpárna, sehol egy gyűrődés. A testem karcsú volt és hajlékony, a bőröm feszes, mint kamaszlány koromban. A szemem alatt azonban ott sötétlettek az éjszaka sunyi árnyai. Még egy ideig a szobában tébláboltam, mintha keresnék valamit, aztán felöltöztem. Farmernadrág, fehér pulcsi és könnyű sportcipő. Semmi extra. Az arcomra is csak éppen annyi sminket kentem, hogy elfedje az álmatlanság nyomait. Már alig esett. Tükörképem elmosódottan bukdácsolt a nedves aszfalton, amint a metróaluljáró felé rohantam.

Elsőnek érkeztem. A kiállítás épülete kívülről olyan volt, mint egy le-robbant sportcsarnok. Még nem nyitottak. Pár perccel később négy lány és két srác jött még. Középiskolás diákok voltak. Izgatottan beszélgettek. Az irodalomtanárunktól azt a feladatot kapták, hogy írjanak élménybeszámolót a kiállításról. Közben az eső elállt. Végre egy fekete ruhás őr beengedett. Megvárta, míg a jegypénztárnál megvesszük a belépőket, majd egy tágas helyiségbe terelt. A falak fehérek voltak. Sehol egy festmény, sehol egy fénykép vagy felirat. Valami, amin a tekintet elidőzhetett volna. Ablak sem volt. Az éles villanyfényben hunyorogva néztük egymást.

A recepció pult mögül alacsony, madárcsontú nő lépett elő.

– Tisztelettel köszöntöm önöket. A munkatársaim nevében is köszönöm, hogy a következő órát rendhagyó kiállításunkra szánják. Edit vagyok, a tárlat egyik szervezője.

Szaporán beszélt, a hangja magabiztosan csengett. Közelebb léptünk hozzá.

– Szeretnék valamit elmondani, mielőtt *oda* bemennének – mutatott a háta mögötti függönyre. – Hogy megértsék, miről is szól tulajdonképpen ez az egész. A kiállítás ötlete az egyik barátnőmtől származik, akinek a férje egy balesetben megvakult. Kezdetben abban reménykedtek, hogy visszanyeri a látását. A legjobb szemorvosoknál voltak. Neves természetgyógyászokat kerestek föl. Előítéleteiket félretéve még egy hegyaljai javasasszonynál is próbálkoztak, akiről azt mesélték, hogy csodákra képes. De se a korszerű orvostudomány, se az ősi gyógymódok, ráolvasások nem jártak eredménnyel. Szerencsétlen férfi az elején majdnem beleőrült! El sem tudják képzelni, mit élhet át az, aki egyik pillanatról a másikra elveszíti a szeme vi-

lágát... Hogy milyen az, amikor nyitott szemmel is sötétben marad az ember...

– Éjszaka sötétség van, akkor is, ha nyitva tartjuk a szemünket – vetette közbe flegmán az egyik lány.

– Valóban – fordult feléje a nő halványan mosolyogva. – De a legsötétebb éjszaka mélyén is akad egy parányi fényforrás, ami megnyugtat. Ami eligazíthat. Még ha csak egy falevélen kapaszkodó szentjánosbogártól származik is. Vagy a karórájuk foszforeszkáló számlapjáról. Ahová azonban most belépnek, ott nincs semmiféle fény. Ezt a fajta sötétséget önök nem ismerik. Ez a sötétség embertelen. Maga a teremtés előtti elképzelhetetlen káosz. Mégis sok millió embertársunk kénytelen benne élni, s próbálja nap mint nap elviselhetővé tenni. Ha végigjárják a kiállítást, a vakok világának ezt az általunk berendezett kis szegletét, talán megértőbbek lesznek velük. Figyelmesebbek. Emberségesebbek. Mert már önök is tudni fogják, milyen világtalannak lenni. Erre gondolt a barátnőm, amikor az ötletével fölkeresett.

Mellettem a diákok szorgosan jegyzeteltek. Én pedig minél előbb túl akartam már lenni az egészen.

– Kérem, adják le a recepciónál a telefonjaikat, a szemüvegeiket – figyelmeztetett Edit a végén. – Minden olyan tárgyat, amely fényt bocsát ki, vagy balesetet okozhat. A tárlatvezetőnk már várja önöket.

A telefonokat és öngyújtókat a pult mögött ülő másik hölgy egy szürke fémszekrénybe zárta. Szemüvege egyikünknek sem volt.

Sorra beléptünk a függöny mögötti keskeny, félhomályos helyiségbe. Egy ajtó körvonalai derengtek előttünk a falban.

– Sziasztok, az én nevem Balázs. Velem fogjátok végigjárni a kiállítást – fogadott a tárlatvezető hangja.

Ritkán hallottam ilyen kellemes férfihangot. Magabiztosság és gyengédség áradt belőle. Jóleső borzongás vibrált végig a bőrömön, mintha finoman megérintettek volna.

– Ez itt a sötétség előszobája. Azért van, hogy amennyire csak lehet, felkészülhessetek a fény hiányára.

Lopva körülnéztem, de a csoport tagjain kívül senkit sem láttam.

– Az ajtó túloldalán várlak – folytatta Balázs, mintha csak hozzám intézte volna a szavait, pedig akkor még azt sem tudhatta, hogy létezem a világon. – Nyugodtan rám bízhatjátok magatokat. Jól ismerem ezt a terepet.

Amint megmozdultunk, a maradék fény is kialudt. Önkéntelenül lefékeztem. A mögöttem jövő belém ütközött.

– Bocsika, olyan hirtelen történt – hebegte zavartan.

A hangjából ítélve az egyik srác lehetett.

– Ne álljatok meg! – szólalt meg újra Balázs. – Már csak pár lépésnyire vagytok tőlem.

Lassan, tapogatózva elindultam. Ezúttal én mentem neki valakinek. Éreztem, amint az ütközéstől összerándul.

– Elnézést – mentegetőztem. – Igazán nem akartam.

Elfojtott káromkodás volt a válasz. Lassan tovább araszoltam a sötétben. Szégyelltem magam az ügyetlenségem miatt, és dühös is lettem, hogy melegebb égtájakra küldtek.

– Ne nyugtalankodjál! – hallottam egészen közlelről a Balázs hangját, s egy pillanatra mintha még a lélegzetét is éreztem volna. Dohány- és mentaillatot. – Nyújtsd előre a kezed, hadd segítssek átlépni a küszöbön!

Miközben tétován engedelmeskedtem, döbbenetesen észleltem, hogy semmit sem látok a karomból. Mintha a sötétség fölemésztette volna. Akárcsak a testem többi részét. Önkéntelenül az arcomhoz kaptam. Mielőtt azonban megérinthettem volna, megfogták a kezem. A láthatatlan kéz szorítása határozott volt és megnyugtató. Tenyerem engedelmesen simult a másik tenyérbe.

– Megvagy. Végre elkaptalak – szólalt meg Balázs, s közben úgy éreztem, mintha elmosolyodott volna.

– Kösz, már azt hittem, sohasem találsz rám – próbáltam lazára venni. A hangom idegenül csengett, mintha nem is az enyém lett volna.

Ekkor képzeltem először magam elé Balázst. A hangja, a keze, a dohány- és mentaillata alapján. Nem volt ebben semmiféle perverz fantáziálgatás. Csak valami gyerekes védekezés. Játék. Hogy kitöltsem a körülöttem tátongó űrt. Hogy támpontot találjak abban a mindent elnyelő, szavakon túli sötétségben. Olyan egy nyolcvan körülinek gondoltam. Közel a negyvenhez, talán mert mindig is kedveltem az idősebb férfiakat. Nem holmi kigyúrt, fitnessklub-függő Adonisznak, hanem normális kinézetű pasinak képzeltem, akin nem feszül repedésig a póló, s nem pózolva mozog, mint akit folyamatosan fotóznak, hanem természetesen, könnyedén, rugalmasan. Rövidre vágott őszülő haj, hosszúkás arc, határozott vonások, elevenen csillogó, zöldeskék szempár. Nem, ez nem olyan volt, mint a *chat room* szétkáprázó valósága, ahol képernyőn lüktető betűsor vagy csupán, s tetszés szerint változtathatod a karaktered, hogy becsapd a másikat. Ő igenis kézzelfoghatóan valóságos volt, s azért állt mellettem, hogy vigyázzon rám. Hogy kivezessen a sötétségből.

Egymás kezét fogva lassan elindultunk. Igyekeztem a lépteikhez igazodni, ám így is többször megbotlottam.

– Ne haragudj, hogy ilyen béna vagyok – ismételttem halkán, akadózva. – Azt hittem, könnyebben fog menni.

– Semmi okod szégyenkezni – vigasztalt közben. – Egészen jól csinálod, nekem elhiheted.

Éreztem, hogy a vér az arcomba tolul. Mintha azt mondta volna, hogy jó vagyok az ágyban. Hogy rám várt abban a láthatatlan világban. Az ujjaim szorítására, az el-elakadó lélegzetemre. Arra, hogy elveszett testemet hozzáérve újra felfedezzem és megosszam vele. Nincs mit szépítgetnem: tényleg hülye tyúkként viselkedtem. Elszálltam tőle, pedig igazából semmi különleges nem történt köztünk.

Aztán elengedte a kezem, hogy a többieket is átsegítse a küszöbön.

Amint magamra hagyottan várakoztam, páni félelem kerített hatalmába. Úgy éreztem, egy pillanatig sem bírok tovább ott maradni. Hogy azon nyomban ki kell rohannom, különben szörnyethalok, s ugyanakkor, mintha egy mélységes mély szakadék szélén álltam volna, moccanni sem merem. Ehhez hasonló borzalmat még soha nem éltem át. A torkom kiszáradt, a szívem vadul vert, s a pólóm átnedvesedett a verítéktől. Pedig szó sem volt halálos veszedelemről. Csak egyszerűen arról, hogy ideiglenesen elveszítettem a szemem világát, s támasz nélkül maradtam a sötétben. Hiába ismételttem görcsösen, hogy ez csupán egy játék, s hamarosan véget fog érni, az az iszonyatos félelem csak nem akart elcsitulni bennem.

A többiek is hasonló módon érezték magukat. A sötétség megtelt nyugtalan sugdolózással. Az egyik lány sírva fakadt. Egy másik remegő hangon bátorította. Ők legalább megoszthatták egymással a rettegésüket, s ez talán könnyített valamit a helyzetükön. Én azonban egyedül és elveszetten álltam a sötétben.

– Ezt a legnehezebb feldolgozni – szólalt meg újra mellettem Balázs, mintha csak a gondolataimban olvasott volna.

A félelem továbbra is bennem maradt, de a hangja hallatán lassan elviselhetővé vált. Valahogy hozzászóltam.

Sajnos többé már nem fogta meg a kezem. Csak a hangját hallottam. Néha meg mintha éreztem volna a dohány- és mentaillatát is. A hangja azonban igenis valóságos volt. Gyengéd és magabiztos. Nem kellett semmit sem beleképzelnem. Úgy volt jó, ahogy körbelengett. Ahogy végigsimogatott.

Mindig akkor szólalt meg, amikor szükségünk volt rá. Így aztán, ha lassan és ügyetlenül is, de végigjártuk a kiállítást. Előbb egy szoba-konyhás lakáson botorkáltunk át, ahol el kellett igazodnunk a bútorok között, majd egy erdős rész következett: érdes fatörzsek, kanyargós ösvény, keskeny fahíd, mely alól víz csörgedezése hallatszott, végül egy kis piac, ahol kézbe véve fel kellett ismernünk a pulton sorakozó gyümölcs- és zöldségféléket. Aztán pár lépés után átléptünk az utolsó küszöbön is, és ott találtuk magunkat a gyengén megvilágított előtérben, majd kint, a szabadban.

A szemünk káprázott. Hozzá kellett szoknunk újból a fényhez. Amint ott, az épület előtt álltam, mámorító érzés fogott el, határtalan felszabadoeltság és öröm, hogy látok. Hogy újból látok. Nem bírtam betelni a színek és formák változatos látványával. Minden, ami a kiállítás előtt kopottnak és egyhangúnak tűnt, megújulva tündökölt körülöttem. Megint üde és tiszta volt a város. Mint amikor álmokkal telve feljöttem ide tanulni. A diákok egymást túlkiabálva húztak el mellettem. Volt miről írniuk a dolgozatban. Balázst azonban sehhol sem láttam. Egy ideig még vártam rá, aztán visszafordultam, hogy megkeressem. Az ajtóban megtorpantam. Edit függöny előtt éppen egy újabb csoportnak magyarázott, ő pedig sehhol sem volt. Hülye tyúk vagy, korholtam magamat. Azt akarod, hogy kiröhögjenek? S mit mondanál, ha komolyan fogadnának? Hogy a hangja alapján zúgtál belé? Hogy iszonyatosan hiányzik neked? Magam előtt láttam a gunyoros tekinteteket. Már megint egy csaj, aki elszállt tőle! Nem, ez nem menne, s méltatlan lenne hozzá is, gondoltam, s mielőtt az órám szólhatott volna, hogy mit akarok, diszkrétan leléptem.

Felejtsd el az egészet! Pár nap múlva kigyógyulsz belőle, biztattam magam hazafelé. Csak a különleges helyzet miatt szálltál el tőle. Hiába próbáltam azonban másra gondolni, egész nap Balázson járt az eszem. Az újplatonista literátoraimmal tervezett könyvtári randiból persze semmi sem lett.

Ahogy az idő múlt, a helyzetem egyre csak rosszabbodott. Napközben kedvetlenül tettem-vettem, éjszakánként pedig nyugtalanul forgolódtam az ágyban. Rá gondoltam. Vele álmodtam. Kamasz lány módjára fantáziálgattam róla. Képtelen voltam szabadulni a hangjától, a keze érintésétől, a dohány- és mentaillatától. Igen, teljesen bediliztem.

Egy héttel ezelőtt a metró aluljárójában megint összefutottam Vikivel. Éppen egy jóga tanfolyamra igyekezett. Tele volt tervekkel, energiával. Szórakozottan hallgattam az aktuális beszámolóját.

– Valami baj van, Timi? – nézett rám egy idő után aggódva. – Olyan szétesettnek látszol...

– A disszertációmon dolgozom – hazudtam tétován. – Nehezebb, mint gondoltam.

– Hagyd a fenébe azt a sok felesleges elméletet! – tanácsolta fensőbb-ségesen. – Iratkozz be inkább erre a tanfolyamra. Meglátod, egészen más-ként fogod látni az életet. Olyan cuki a mesterem. Képzeld, igazi okleveles indiai jógi. Na, szíóka, drága, sietnem kell, nemsokára kezdődik a csoportos meditáció – csicseregte lelkesen, s lapos sarkú cipőjében elviharzott a mozgólépcsők felé.

Még egy napig gyötrődtem, aztán már nem bírtam tovább. Rettenete-sen vágytam, hogy a két tenyerem közé fogjam a Balázs arcát. Hogy cirógassam a haját, s a szemébe nézve elmondhassam végre: mennyire hiány-zik nekem. Aztán történjen bármi, rábízom magam, mint ott, a láthatatlan kiállítás útvesztőjében. Az sem baj, ha hülye tyúknak néz. Ha kinevet, és elzavar. Csak legyen már vége ennek az elviselhetetlen bizonytalanságnak! Persze, titokban azt reméltem, hogy még emlékszik rám. Az ujjaim két-ségbeesett szorítására, a ki-kihagyó lélegzetemre. Hogy talán én is hiány-zom neki.

Másnap késő délután érkeztem a kiállítás épületéhez. Ugyanaz a far-mer, fehér pulcsi és sportcipő volt rajtam, mint előző alkalommal. S csak annyi smink, amennyi elfedte szemem alatt az éjszaka lemoshatatlan árnya-it. Azt akartam, legyen minden olyan, mint előző alkalommal. Talán úgy könnyebb lesz folytatni.

A bejáratnál vártam rá. Pár perccel később az utolsó látogatók is kijöt-tek. A szívem a torkomban dobogott. Aztán megjelent Edit. A kulcsaival babrált, amikor megszólítottam.

– Szóval Balázssal akar beszélni? – nézett rám furcsán. – Miért, ha sza-bad kérdeznem?

– Csak – nyögtem ki sután. – Vagy nem szabad?!

– Már hogyne szabadna – mosolyodott el halványan. – Számunkra minden észrevétel fontos a kiállítással kapcsolatban. Csak tudja, már zár-va vagyunk. Jöjjön vissza inkább holnap reggel. Akkor elbeszélgethetnek.

– Hagyd csak, Edit – szólalt meg ekkor Balázs. – Biztosan valami ha-laszthatatlan dologról van szó. Igaz?

Feléje fordultam, mégsem láttam. A küszöbön egy túlsúlyos, közép-ter-metű fazon állt. Seszínű haj, jellegtelen arc, fekete szemüveg.

– Hol vagy, Balázs? – néztem körül értetlenül. – Miért csinálod ezt most velem?

– Itt vagyok előtted. Én vagyok Balázs.

Az ajtóban álló alakra meredtem.

– Igen, ő Balázs – visszhangozta Edit kötelességtudóan. – Gyerekkorában vakult meg. Átment mindazon a szörnyűségen, amin ilyenkor az ember csak átmehet, de sikerült végül talpra állnia. Nagy tiszteletnek örvend a körünkben. Nála hitelesebb személyt nem is találhattunk volna a kiállításhoz. Most már elmondhatja, hogy miért keresi.

A nyelvem mintha megbénult volna, képtelen voltam megszólalni. Csak néztem, néztem azt a világtalan idegent, s közben éreztem, amint a könnyeim elerednek, s lassan lefelé gördülnek az arcomon, aztán sarkon fordultam, és elrohantam.

Már nem emlékszem, hogyan jutottam haza. Csak arra, hogy erőtlenül fekszem az ágyon, s a sötétséget fürkészve, el-elakadó lélegzettel Balázst szólongatom, kérlelem, hívogatom. Ő azonban nem jelent meg. Hogyan is jöhetett volna el hozzám, amikor be volt zárva abba az idegen testbe? Én meg képtelen voltam így szeretni. Az a fakó hajú, egyenarcú, fekete szemüveges alak elrontott mindent.

Másnap nem mentem be dolgozni. Órák hosszat bolyongtam kábultan a városban, egyik buszról a másikra szálltam, összevissza utazgattam a metróvonalakon. A legszívesebben még magam elől is elmenekültem volna. Többször is elsétáltam az egyetem előtt. Semmi kedvem sem volt azonban felkeresni a szakirányítót, azt a tudálékos, kicsinyes profot. Még csak az hiányzott volna, hogy hallgassam az elcsépelet szentenciáit. Pedig egyeztetnem kellett volna vele a következő részvizsgám időpontját.

Egyszer csak az *Égi Kert* előtt találtam magam. Diákkoromban ez volt a kedvenc romkocsmám. A berendezés, a zene, a dizájn, minden passzolt, hogy feldobódva érezze magát az ember. Itt beszéltek meg az aktuális pletykákat, az érdekesebb szemináriumi témákat. Itt ünnepeltük meg a sikeres vizsgákat, s kerestünk gyógyírt a kudarcokra.

Bent dohányfüst és hangzavar fogadott. Tétován körülnéztem. Seholy ismerős arc, hajdani évfolyamtárs, haver vagy haverina. De ez így volt jó. A világért sem akartam volna előttük nyavalyogni.

Hátul, a fal mellett találtam egy szabad helyet. Mellettem három japán lány cseverészett angolul a teája fölött. A díszlet semmit sem változott azóta, hogy utoljára itt jártam. Csak a statiszták cserélődtek ki közben, s a zaj lett nagyobb. Tequilát ittam. Sóval és citrommal, ahogy az a nagykönyvben elő van írva. A harmadik pohár után a hangzavar mintha elcsitult volna, tisztán hallottam a hangszóróból Presser Gábort. A *Te majd kézen fogsz és hazavezetsz* című dalt énekelte. Annyira talált minden szava és sora. „Mi-

kor senkim sincs és nem is lesz, te majd kézen fogsz és hazavezetsz.” Az a végtelen szomorúsággal és vágyakozással, belenyugvással és reménykedéssel csordultig teli dallam mintha belőlem fakadt volna. „De ha elhagysz engem, meghalok, vagy ami még rosszabb, tán megmaradok.” A könnyeim újból eleredtek, s elkeveredtek az alkohol, a só és a citrom ízével. „Milyen jó... milyen jó... milyen jó nekem, hogy vagy nekem.”

– Nincs az a pasi a földön, aki megérdemelné, hogy így rinyáljanak miatta. Nekem elhitheted – érintette meg valaki a vállamat. – Mert lefogadom, hogy egy pasi miatt itatod az egereket...

Érdes hang volt. Magas, átlagos testalkatú férfi tartozott hozzá. Klaszikus szabású farmert, kék pólót, fehér sportcipőt viselt. Olyan ötven körülnek látszott. Rövidre vágott, őszülő haj, szögletes vonások, gunyorosan csillogó, szürkés-kék szempár. Amint jobban megnéztem, néhány heget is fölfedeztem az arcán.

– Látod, velem sem bánt kesztyűs kézzel a sors – mosolyodott el csúfondárosan. – Jó néhány sebet ejtett már rajtam. S nemcsak képletesen. Biztosan megérdemeltem... Minden férfi megéri a pénzét. Vagy ezt már mondtam? – vont vállat könnyedén, majd áthúzott a szomszéd asztaltól egy széket, leült, cigarettára gyújtott, és lazán kifújta a füstöt.

A három lány megütközve meredt rá, majd japánul folytatta a társalgást.

– Te ezt nem értheted – tegeztem vissza a könnyeimet nyelve. – Igenis, vannak pasik, akikért érdemes sírni.

– Túlságosan is élénk a fantáziád – nézett a felszálló füstkarikák után tűnődve. – Tessék – nyújtott át egy pézsét. – Vedd már lazábbra! Így nem lehet normálisan beszélgetni!

Egy ideig csendben üldögéltünk.

– Szerinted olyan nagy bűn szeretet és gyengédség után vágyakozni? – szólaltam meg aztán, egyenesen a szemébe nézve.

Elfordította a fejét. Majd újból felém fordult. A szeme furcsán csillogott.

– Tényleg ezt akarod?

Mintha megbénult volna a nyelvem, képtelen voltam válaszolni. A keze felém mozdult az asztalon, az ujjaink lassan összeértek, egymásba kapcsolódtak.

– Megvagy. Végre elkaptalak – mosolyogtam rá a könnyeimemen keresztül. – Azt hiszed, nem látok át rajtad?

Az utolsó korty tequilámat ő itta meg, én meg elszívtam a cigarettája végét. Mintha kvittek lettünk volna. Aztán a japán lányok kíváncsi tekin-

tetétől kísérve otthagytuk az *Égi Kertet*. Összeölelkezve sétáltunk hazáig. Utoljára talán kamaszlány koromban csókolóztam ilyen önfeledten az utcán.

Nem várt ajándékként csomagolt ki a ruhámból, pedig igazából ő volt számomra az ajándék. Nem, nem volt tökéletes minden, mint ahogy azt oly sokszor elképzeltem magányosan, amikor minden apró részletet kifogástalanná formál a fantázia. Most már elmondhatom, borostás álla felsértette a bőröm, s egy picit fáj, amikor először hatolt belém. Ügyetlen volt, vagy türelmetlen. Talán mindkettő. Lehet, hogy én is. Mindent egybe véve azért mégis jó volt vele.

Elalvás előtt végigcirógattam a sebhelyeket az arcán. Azt akartam, hogy erre is emlékezzen, nem csak azokra a már-már dicsekedve emlegetett sérüléseire.

Reggel egyedül ébredtem. Tequila és dohány illatát éreztem a párnámon. Az éjjeliszekrényen frissen főzött kávé gőzölgött. Felkeltem, az ablakhoz léptem, és miközben belekortyoltam a méregerős feketébe, még láttam, amint befordul a sarkon. Homlokomat az üveghez nyomva a kihalt utcát néztem, a kopár falakat, a láthatár pereméig torlódó piszkos háztöket. Behunytam a szemem, hogy még egyszer láthassam őt. Aztán letusoltam, és felhívtam a szakirányítót, hogy beszéljük meg a részvizsgám időpontját.